

Sygn. akt II Ka 15/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 lutego 2015r.

Sąd Okręgowy w Koninie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący : SSO Waldemar Cytrowski

Sędziowie : SSO Agata Wilczewska - spr.

SSR (del.) Karol Skocki

Protokolant : st. sekr. sąd. Irena Bąk

przy udziale Jacka Górskiego Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 20 lutego 2015r.

sprawy **K. G.**

oskarżonego z art.178a§4k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Koninie

z dnia 25 listopada 2014r. sygn. akt II K 1177/14

I. Zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- z opisu czynu przypisanego oskarżonemu eliminuje stwierdzenie, że przypisanego czynu oskarżony dopuścił się będąc wcześniej skazanym „prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Koninie sygn. akt VI K 996/06 z dnia 6 października 2006 roku za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości”;

- uchyla orzeczenie zawarte w punkcie II;

- orzeczoną wobec oskarżonego karę pozbawienia wolności obniża do 6 (sześciu) miesięcy;

- orzeczony w punkcie III zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych rozszerza na wszelkie pojazdy mechaniczne.

II. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w pozostałej części.

III. Zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki za postępowanie odwoławcze w kwocie 50zł oraz wymierza mu opłatę w kwocie 120 zł za obie instancje.

Karol Skocki Waldemar Cytrowski Agata Wilczewska

Sygn. akt: II Ka 15/15

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 25 listopada 2014 r. Sąd Rejonowy w Koninie, sygn. akt II K 1177/14, oskarżonego K. G. uznał za winnego tego, że w dniu 2 sierpnia 2014 r. około godz. 23.50 w K. na ulicy (...) prowadził pojazd mechaniczny w ruchu lądowym – kierował motocyklem marki (...) nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości 1,03 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu, będąc wcześniej skazanym prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Koninie, sygn. akt VII K 996/06 z dnia 6 października 2006 r. za prowadzenie pojazdu w stanie nietrzeźwości oraz prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Sulęcinie, sygn. akt II K 452/10 z dnia 29 września 2010 r. za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości, tj. przestępstwa z art. 178a § 4 k.k. i za to na podstawie art. 178a § 4 k.k. skazał go na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności. Na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 1 pkt. 1 k.k. wykonanie kary pozbawienia wolności Sąd warunkowo zawiesił wobec oskarżonego na okres 4 lat próby, a na podstawie art. 42 § 2 k.k. i art. 43 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych kategorii A na okres 3 lat. Nadto, w oparciu o art. 49 § 2 k.k., Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 400 zł.

Z wyrokiem tym nie zgodził się prokurator zaskarżając go na niekorzyść oskarżonego K. G. w części orzeczenia o karze. Orzeczeniu zarzucił, na podstawie art. 438 pkt. 4 k.p.k., rażącą niewspółmierność kary polegającą na orzeczeniu względem oskarżonego K. G. kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania oraz środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych kat. A na okres 3 lat, podczas gdy dotychczasowa karalność oskarżonego oraz względy prewencji ogólnej i indywidualnej przemawiają za wymierzeniem mu kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania oraz zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na dłuższy okres.

Stawiając ten zarzut prokurator wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu K. G. kary 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 5 lat, a także świadczenia pieniężnego w kwocie 400 zł.

Sąd odwoławczy zważył, co następuje:

Apelacja prokuratora, w zakresie w jakim domaga się wymierzenia bezwzględnej kary pozbawienia wolności oraz orzeczenia środka karnego – zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, okazała się zasadna.

Zgodnie z treścią art. 433 § 1 k.p.k. sąd odwoławczy rozpoznaje sprawę w granicach środka odwoławczego, a w zakresie szerszym tylko o tyle o ile ustawa to przewiduje. Ponieważ w niniejszej sprawie nie dostrzeżono okoliczności, o jakich mowa w przepisie art. 439 k.p.k., rozpoznanie apelacji ograniczono – zgodnie z treścią powołanego wyżej przepisu art. 433 § 1 k.p.k. – do podniesionego w niej zarzutu apelacyjnego.

Wskazać bowiem należy, że Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń co do sprawstwa oskarżonego, oparł je o prawidłową analizę materiału dowodowego, która nie zawiera błędów natury logicznej czy też faktycznej. Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynikają powody, dla których oskarżonego uznano za winnego popełnienia przypisanego mu czynu, a Sąd odwoławczy przedstawił tam argumentację w pełni podziela. Sąd I instancji dokonał prawidłowych ustaleń zarówno w aspekcie okoliczności stanu faktycznego oraz winy. Dokonana przez Sąd Rejonowy analiza materiału dowodowego jest wnikliwa i jasna, w pełni odpowiada dyrektywom określonym w art. 4 k.p.k., a przeprowadzone w oparciu o tę analizę wnioski są logiczne, zgodne z przesłankami wynikającymi z art. 7 k.p.k. oraz przekonująco uzasadnione.

Zachodziła jednak konieczność zmiany zaskarżonego wyroku – w oparciu o art. 440 k.p.k. – w ten sposób, że z opisu przypisanego K. G. czynu Sąd odwoławczy wyeliminował stwierdzenie, że czynu tego oskarżony dopuścił się będąc wcześniej skazanym „prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w K., sygn. kat VII K 996/06, z dnia 6 października 2006 r. za prowadzenie pojazdu w stanie nietrzeźwości”. Wskazać bowiem należy, że zgodnie z art. 76 § 1 k.k. skazanie z warunkowym zawieszeniem wykonania kary ulega zatarciu z mocy prawa z upływem 6 miesięcy od zakończenia okresu próby. Przepis § 2 w/w artykułu stanowi natomiast, że jeżeli wobec skazanego orzeczono grzywnę lub środek karny, zatarcie skazania nie może nastąpić przed ich wykonaniem,

darowaniem albo przedawnieniem ich wykonania; nie dotyczy to środka karnego wymienionego w art. 39 pkt 5 k.k. Skoro zatem wyrok w sprawie VII K 996/06 uprawomocnił się w dniu 14 października 2006 r., wykonanie orzeczonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów nastąpiło z dniem 14 października 2008 r., a orzeczone świadczenie pieniężne skazany uiszczył w dniu 9.03.09r., to z dniem 14 kwietnia 2010 r. nastąpiło zatarcie w/w skazania.

Sąd Okręgowy podzielił natomiast zarzut prokuratora, który kwestionował stanowisko Sądu Rejonowego w kwestii zastosowania wobec oskarżonego instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności. Zdaniem Sądu odwoławczego, Sąd I instancji warunkowo zawieszając wykonanie kary wobec oskarżonego nie uwzględnił w należyty sposób całokształtu okoliczności niniejszej sprawy przez co wymierzona kara nie jest adekwatna do stopnia zawinienia oskarżonego i nie spełnia swych celów wychowawczych i zapobiegawczych. Podstawową przesłanką stosowania warunkowego zawieszenia wykonania kary jest pozytywna prognoza, wyrażająca się w przekonaniu sądu, że sprawca wykona nałożone obowiązki próby, będzie przestrzegał porządku prawnego i nie powróci do przestępstwa, a zatem wykonanie wymierzonej mu kary nie jest konieczne. Ponadto kara orzeczona wobec oskarżonego winna również wzbudzać u sprawcy poczucie nieuchronności i dolegliwości kary za popełnienie czynu zabronionego. Tymczasem oskarżony był już wcześniej kilkakrotnie krany, w tym raz za przestępstwo polegające na prowadzeniu pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości. Sąd Rejonowy w Sulęcinie, wyrokiem z dnia 29 września 2010 r., sygn. akt II K 452/10, uznał bowiem oskarżonego za winnego przestępstwa z art. 178a § 1 k.k. i wymierzył mu karę 4 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 4 lat. Nadto orzekł zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 4 lat. Powyższe wskazuje, że przestępstwa objętego niniejszym postępowaniem oskarżony dopuścił się w okresie próby wyznaczonej wyrokiem w sprawie II K 452/10, a także w czasie obowiązywania zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów. W ocenie Sądu odwoławczego dowodzi to, że oskarżony nie wyciąga żadnych wniosków z zapadających wobec niego skazujących wyroków. Nie wykorzystuje również otrzymanej od Sądów orzekających w jego sprawach szansy na zmianę swojej postawy życiowej. Brak jakiegokolwiek refleksji, poczucie bezkarności powodują, iż oskarżony po raz kolejny dopuszcza się przestępstwa prowadzenia pojazdu w stanie nietrzeźwości. W związku z powyższym trudno podzielić przekonanie Sądu Rejonowego o istnieniu pozytywnej prognozy wobec oskarżonego, a wydane orzeczenie wręcz zachęca oskarżonego do dalszego łamania prawa. Skoro bowiem K. G. pozostając na wolności nie przestrzega obowiązującego porządku prawnego w okresie próby, który przecież ma weryfikować słuszność danej mu szansy, warunkowe zawieszenie wykonania kary nie tylko nie realizuje celów kary lecz można nawet stwierdzić, że sprzeczne jest z jej celami.

Sąd odwoławczy zauważa przy tym, że zgodnie z art.69§4k.k. wobec sprawcy przestępstwa określonego w art.178a§4k.k. sąd może warunkowo zawiesić wykonanie kary pozbawienia wolności tylko w szczególnie uzasadnionych wypadkach. Na taki szczególnie uzasadniony wypadek nie wskazał zaś Sąd Rejonowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, gdyż takowy w przypadku oskarżonego po prostu nie zachodzi.

Z uwagi na powyższe Sąd odwoławczy złagodził wymierzoną K. G. karę pozbawienia wolności do 6 miesięcy, uznając, że skoro z opisu czynu wyeliminowano jedno uprzednie skazanie za czyn z art.178a§1k.k., to kara w takim wymiarze będzie adekwatna do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu oskarżonego, nie stosując jednak w stosunku do oskarżonego dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia jej wykonania. Mimo złagodzenia jej wymiaru, kara ta będzie jednak dla oskarżonego K. G. wystarczająco dolegliwa, skoro jej wykonanie nie zostało warunkowo zawieszona na okres próby. Pobyt w zakładzie karnym, choćby krótki, uświadomi oskarżonemu naganność jego postępowania i zapobiegnie jego ponownemu powrotowi na drogę przestępstwa.

Jednocześnie orzeczony na podstawie art. 42 § 2 k.k. i art. 43 § 1 k.k. w pkt. III zaskarżonego wyroku środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych Sąd odwoławczy rozszerzył na wszelkie pojazdy mechaniczne. Należy przypomnieć, że zakaz prowadzenia pojazdów orzekany w oparciu o art. 42 § 2 k.k. może obejmować zakaz prowadzenia pojazdów określonego rodzaju albo wszelkich pojazdów. W zależności od okoliczności danej sprawy sąd decyduje o zakresie orzeczonego zakazu prowadzenia pojazdów. Wskazać zatem należy na pewną niekonsekwencję Sądu Rejonowego. Z jednej bowiem strony wskazuje bowiem, że oskarżony był już skazany za czyn z art. 178a § 1 k.k. i że nie wyciąga wniosków ze swojego dotychczasowego nagannego zachowania, z drugiej zaś ogranicza orzekany środek

karny do pojazdów mechanicznych kategorii A. W ocenie Sądu odwoławczego przywołane okoliczności istotnie winny być brane pod uwagę przy orzekaniu środka karnego określonego w art. 42 § 2 k.k. ale przemawiają one jednoznacznie za orzeczeniem go w formie zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów. W tym też zakresie zachodziła konieczność zmiany zaskarżonego wyroku.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, Sąd Okręgowy na podstawie art. 437 § 1 i § 2 k.p.k. zmienił zaskarżony wyrok w wyżej opisanym zakresie, a nie znajdując innych powodów do dalszej zmiany tego wyroku bądź do jego uchylecia, a branych pod uwagę z urzędu, utrzymał go w mocy w pozostałej części.

O wydatkach za postępowanie odwoławcze Sąd odwoławczy orzekł na podstawie art. 634 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k., § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r., poz. 663) i § 3 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2014 r. w sprawie opłat za wydanie informacji z Krajowego Rejestru Karnego (Dz. U. z 2014 r., poz. 861) obciążając nimi oskarżonego K. G.. O opłacie od oskarżonego za obie instancje Sąd odwoławczy orzekł natomiast w oparciu o art. 2 ust. 1 pkt. 2 oraz art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn.: Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 ze zm.) określając jej wysokość na 120 zł.

Karol Skocki Waldemar Cytrowski Agata Wilczewska